

Putin odhaluje historii Ruska – národ, který nezná svou minulost, nemá budoucnost. Zkáza Velké Tartárie, 1. část

Z internetu Srp 22, 2015

Putin odhaluje historii Ruska – národ, který nezná svou minulost, nemá budoucnost. Zkáza Velké Tartárie, 1. část

U nedávného článku s videí O Velké Tartárii jsem slíbila vložit jiný obsáhlý článek, týkající se rovněž Tartárie a s ní historie Slovanů a Ruska. Slíbený článek je převzatý a je natolik obsáhlý, že má deset částí, já jej vkládám ve dvou a zde je první.

Dne 15. ledna 2013 ruský prezident Vladimír Putin v Ruské geografické společnosti slavnostně otevřel nový archív, kde jsou veřejnosti zpřístupněny mapy Tartárie. Asi se ptáte, co je na tom tak zajímavého. Je a hodně. Tímto aktem dal světu na srozuměnou, že Rusko se vydává na cestu odhalování své skutečné, nezfalšované historie, protože si je vědomo toho, že národ, který svoji historii nezná, nemůže mít ani budoucnost.

Současná oficiální historie, jak je učena v ruských školách, byla vytvořena v průběhu 18. – 19. století a byla sepsána v souladu s biblickou koncepcí historie na zakázku Romanovců. Už jen přechodem z původního kalendáře (počítaného od podepsání míru ve Hvězdném chrámu) na kalendář juliánský se

historie říše zkrátila o více jak pět a půl tisíce let! V Ruské federaci už proto pracují na zcela nové koncepci vzdělávání a přepisují se učebnice, které pro tuto většinou slovanskou zemi v posledních dvaceti letech tvořily ze zcela „nezištných“ důvodů západní vzdělávací instituce.

A myslím, že ani mnozí z vás nikdy neslyšeli o největším státním útvaru na Zemi za dobu nám známé historie. Učili jsme se sice o slavném Egyptu, Perské říši, říši Osmanské či Římské – ale to všechno byly drobečky proti obrovské slovanské říši, která v průběhu věků nesla názvy Rassénie, Skýtie a nakonec Tartárie. Tím spíš je překvapující, že tato země nenalezla jediné zmínky v oficiální historii! Abychom tuto mezeru trochu zaplnili, což bychom jako Slované určitě měli, nabízíme výtahy z obsáhlých statí Jeleny Ljubimové a Dmitrije Mylnikova.

Vladimír Putin otevírá archív s mapami Tartárie video

Po nesmírně dlouhou dobu existoval na Zemi obrovský státní útvar, který se rozkládal na několika kontinentech. Miliony jeho obyvatel vytvořily svébytnou kulturu založenou na duchovních a mravních kvalitách člověka, na úctě k předkům a spravedlnosti, úctě k rodině a lásce k vlasti. Tato země se objevuje na mnoha starých mapách. Velká Tartárie. Kdo ji obýval?

Původně v Tartárii žili převážně Tartaři. Vysocí, rusovlasí, bílé pleti, lidé s očima modré, zelené nebo šedé barvy. Slované-Árjové. Rusové. Přátelští a laskaví v dobách míru, stateční a nemilosrdní v bitvě, spravedliví a soucitní ve dnech vítězství a vytrvalí během protivenství. To proto, že chránili morální čistotu a víru svých Předků. Od Uralu po Aljašku. Od Nové Země k Tibetu. Ještě na prahu novověku to byla podle prvního vydání Encyclopedie Britannica největší říše na světě:

Mapa z Encyclopedie Britannica, rok vydání 1771

„Tartárie – ohromná země v severní části Asie ohraničená Sibiří na severu a západě se nazývá Velká Tartárie. Tartaři žijící jižně od Moskovie a Sibiře se nazývají Astracháni, Čerkezové; Dagestánci žijí na severozápad od Kaspického moře; Kalmyckými Tartary jmenují ty, co obývají území mezi Sibiří a Kaspickým mořem; Uzbečtí Tartaři a Mogulové obývají zemi severně od Persie a Indie; a nakonec Tibetští Tartaři žijí na severozápad od Číny.“ (Encyklopedie Britannica, první vydání, díl 3. Edinburgh, 1771, s. 887).

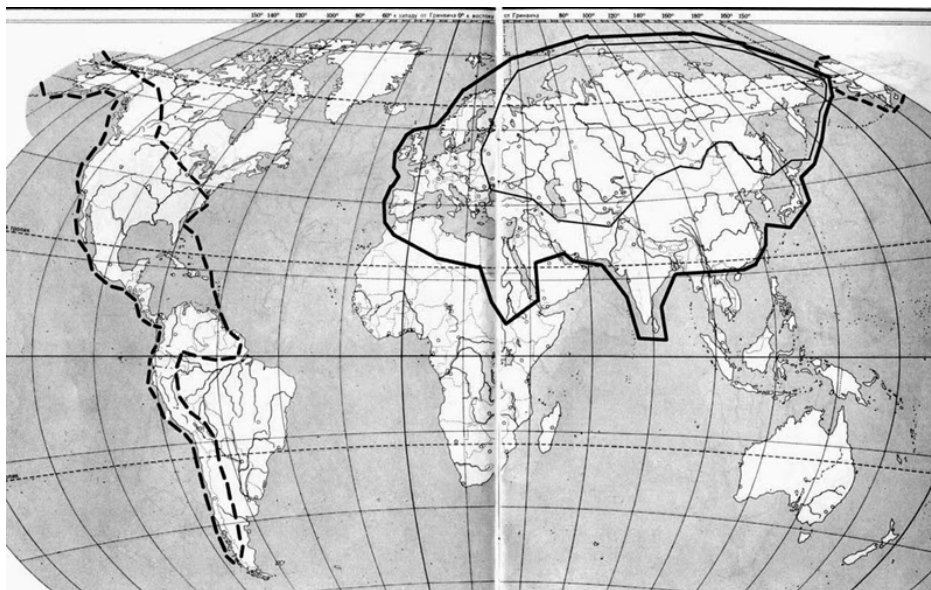
To platilo až do 18. století. Pak jakoby mávnutím proutku zlého čaroděje – Tartárie zmizela. Zmizela z map, z knih, vzpomínek. Zmizela i z dalších vydání Encyclopedie Britannica. Prostě – není. Proč toto velké impérium po sobě nezanechalo několik méně významných států, jak je to obvykle v případě rozpadu jiných

impérií? A kam se poděly miliony jeho obyvatel? Proč v učebnicích dějepisu nenajdeme o tomto úžasném územním celku ani zmínku? A... co to bylo za „malou dobu ledovou“, která proběhla před 200 lety?

O Tartárii 200 let nikdo neslyšel. Dokud se neobjevila práce akademika Fomenka „Nová chronologie“, která navrátila do vědeckých kruhů množství svědectví o existenci tohoto státu. Největšího ze všech, které kdy na naší planetě existovaly.

Přirozenými hranicemi říše, kterou dnes známe jako Tartárii a která v dávných dobách zabírala téměř celou severní polokouli, byly břehy oceánů. Přitom tři z nich – Ledový, Tichý a Atlantský – byly ve skutečnosti jejími vnitrozemskými vodami.

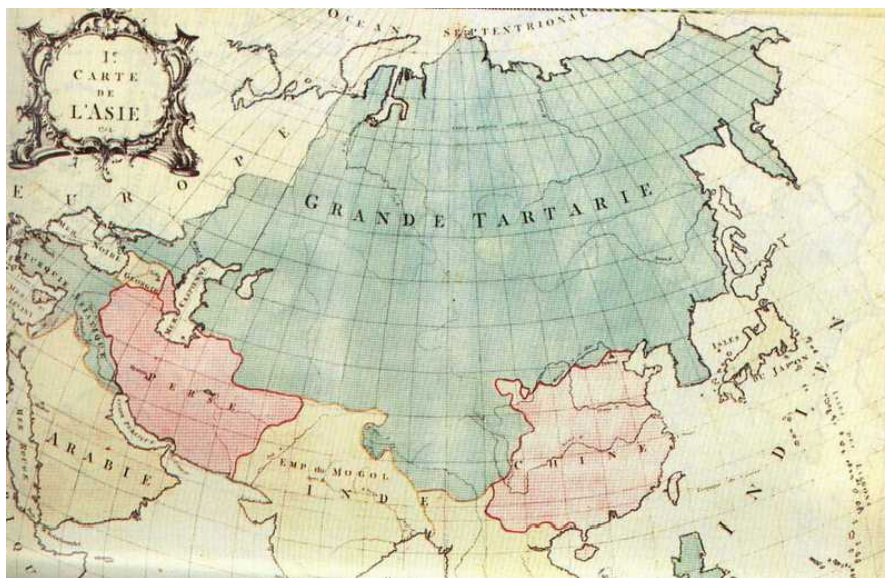

Na evropsko-asijském území víme o několika provinciích této obrovské državy. Jmenujme alespoň některé z nich: Na západě to byla Moskevská Tartárie / Moskovie / Russie. Na jih od ní, na území dnešní jižní Ukrajiny a Krymu byla Malá Tartárie. Uprostřed asijského kontinentu na mapách nalezneme centrální Velkou Tartárii končící na severu až u břehů Tartarského moře (Severního ledového oceánu) a na východ od Kaspického moře zhruba na území dnešního Turkmenistánu Nezávislou Tartárii. Od Velké čínské zdi na sever se táhla Čínská Tartárie a tam, kde bychom dnes našli Mandžusko, byla dříve Tartárie Mogulská.

Tartárie v 16. století

Mapa z roku 1754

V roce 1703 založil Petr I. Sankt-Peterburg, který se o devět let později stal hlavním městem. Čeho? Vždyť až do roku 1721 ležel na území Švédska! Nicméně západní mocnosti jej plně podporovaly, a tak nově vzniklé „Ruské imperium“ začalo svůj útok na Moskovii.

Za následujících sto let Tartárie utrpěla řadu těžkých porážek a byla tak nucena přiznat ztrátu některých částí svého teritoria: na jižním Uralu, v severním Přikaspicku a jihozápadní Sibiři, v centrální a severovýchodní Indii a na východním pobřeží Severní Ameriky. V současné době jsou rozličné epizody této války, v podstatě světové svým rozsahem a důsledky, známé jako potlačení Pugačevova povstání, přisvojení Sibiře, kolonizace Indie a válka za nezávislost britských kolonií v Americe.

Na počátku 19. století (to už na carském trůnu dvě stě let úřadovali Romanovci) tak prakticky mizí centrální Velká Tartárie a přes celou severní část Asie až na Kamčatku se táhne – Ruské impérium. V průběhu těchto staletí obyvatelstvo evropské části Tartárie podlehlo zhoubnému vlivu monoteismu (judaismu, křesťanství, islámu) a ponořilo se do krvavých hrůz náboženských dobovačných válek,

politických intrik, povstání a revolucí. A oddělilo se od Asie. Nedokázalo odolat náporu nových světových náboženství a uchránit mravní čistotu a víru svých Předků. Hranice mezi původní zemí a novým Západem běžela od Severního ledového k břehům Indického oceánu, podél Uralu, břehů Kaspického moře a vrcholků Zagroza.

Tartárie tedy utrpěla vojenskou porážku a územní ztráty. No a co? Takové ztráty nemohly způsobit zánik tak velké državy! I kdyby porážka dala vzniknout těžké vnitřní krizi, tak žádná vnitropolitická krize nemohla způsobit rozpad Tartárie, protože národ obývající Asii ještě před pár staletími byl soudržný a dokonale homogenní. I po stránce národnostní, i po jazyku a po vyznání. Aby bylo možné zničit Tartárii, bylo nutné nejdříve zničit její lid. Všechny! Do posledního člověka! Ale k tomu nikdo neměl sílu. Ani Británie, ani noví „Moskoviové“. Ani jejich koalice. Dokonce ani kdyby do té koalice vstoupila celá Evropa.

Jen znamenitý vojevůdce Alexandr Suvorov, který se účastnil porážky Pugačeva a osobně ho eskortoval do Moskvy, mohl tartarským vojskům způsobit hlavní porážku. A zřejmě také způsobil. Za což byl i vyznamenán zlatým mečem s briliantovou rukojetí (cena takového meče se rovnala ročním nákladům na celý pluk). A získal i několik vysokých ocenění – i když oficiální historiografie o tom mlčí. Jak ryba. Přesněji – skrývá historii tartarských válek Moskovie za války s osmanskými Turky a dalšími krymskými chány.

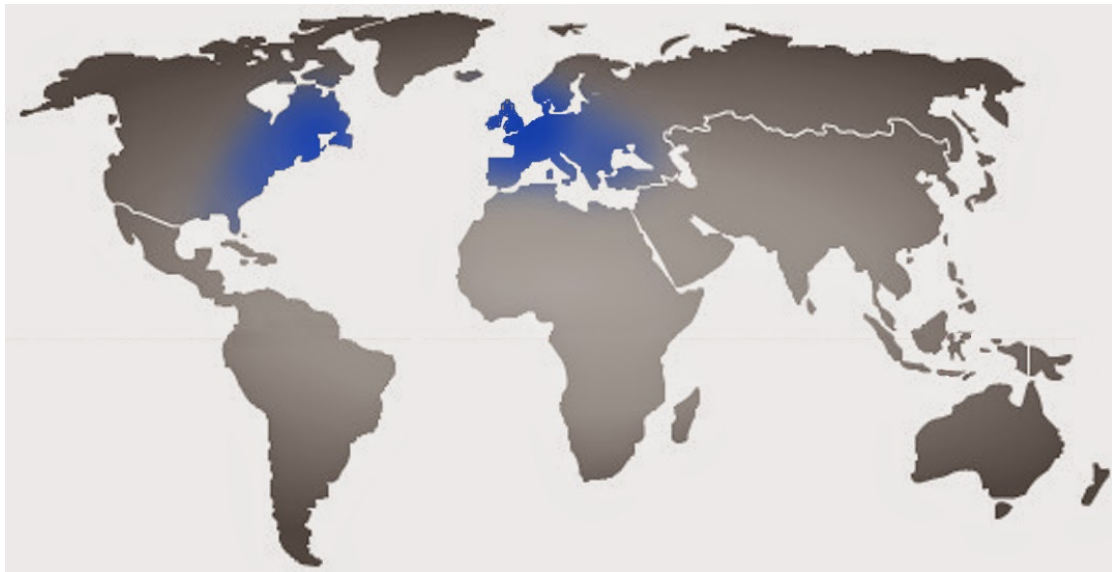
Tartárie o svá území musela bojovat nejedno století. Ale nikdo ji nemohl s konečnou platností zničit. Například Osmanská říše, dokonce i v době svého rozkvětu desetkrát menší než Tartárie, mnohokrát utrpěla porážky v bitvách, prohrávala války a ztrácela území, ale z politické mapy světa nikdy nezmizela. Narozdíl od Tartárie, která byla vymazána nejen z mapy. Tartárii vymazali i z povrchu zemského. Spolu s lidmi, jejím obyvatelstvem.

Než budeme pokračovat v našem pátrání po příčinách konce Tartárie, zastavme se chvíli v čase někde kolem roku 1815. V tu dobu totiž na Zemi s největší pravděpodobností došlo k jakési obrovské katastrofě světového významu, o níž nám oficiální historie nic neříká. Nebo nás mystifikuje. Důsledky této katastrofy však známe velmi dobře – statisíce, ale pravděpodobně spíš miliony lidských životů.

Rok 1816 později dostal jméno „Rok bez slunce“.

Tehdy došlo ke klimatické anomálii, která postihla velkou část severní polokoule. Neobyčejné počasí trápilo celou západní Evropu, Turecko a východ Severní Ameriky. V USA tento rok dosud nazývají „Eighteen hundred and frozen to death“, to znamená něco jako „Osmnáct set a nasmrt zamrzlý“. Oficiální věda ho pokládá za začátek „malé ledové periody“ trvající tři roky.

V březnu teploty v Severní Americe pokračovaly mrazy jako v zimě. V dubnu i květnu bylo nepřírozně mnoho dešťů a krup, náhlé mrazy zničily většinu plodin, v červenci dvě obří sněhové bouře způsobily smrt řady lidí a v červenci a srpnu dokonce zamrzaly řeky. Každou noc byl mráz a v New Yorku a na severovýchodě USA napadalo metr sněhu.

I Německo trápily silné bouře. Mnohé řeky, včetně Rýna se rozvodnily. Ve Švýcarsku bylo počasí, jaké nikdo nepamatoval. A po všechny měsíce sněžilo a sněžilo. Neobyčejné počasí způsobilo katastrofální neúrodu. Neurodilo se prakticky žádné obilí. Na jaře následujícího roku ceny zrna v Evropě stouply na desetinásobek a vypukl hladomor. Na svět se spustila tma. V plném smyslu slova. Slunce se nemohlo skrze vrstvy mraků dostat a zahřát zemi. Lord Byron v roce 1816 začíná jednu svou báseň: „Pohaslo jasné slunce a ztemnělé / hvězdy se potácí v prostoru bez účelu, bez paprsků / ledová je zem, ...“

1816.	Januar.	Februar.	März.	April.	Mai.	Juni.	Juli.	August.	Septbr.	October.	Novbr.	Decbr.
1.	-2,3	-2,4	-3,6	-1,6	8,6	13,5	11,8	12,5	14,0	9,0	6,8	-1,1
2.	-3,6	-2,3	-2,1	-1,1	6,5	12,3	12,0	11,5	11,7	9,4	5,8	0,1
3.	-2,5	-1,2	0,9	0,7	6,0	11,6	12,5	12,4	10,7	8,7	5,8	1,6
4.	-1,8	1,8	3,0	0,6	7,2	10,1	13,0	13,0	10,0	7,2	6,9	1,3
5.	-0,5	1,8	2,3	1,4	5,8	9,7	11,3	14,9	10,3	5,7	5,4	-1,7
6.	-1,5	-3,0	4,2	2,5	6,5	7,7	11,2	14,2	9,4	7,0	6,8	-4,2
7.	0,7	2,3	4,4	4,4	5,5	9,2	12,7	13,6	9,8	10,2	7,1	-5,1
8.	-0,4	-2,4	2,8	6,1	5,5	10,2	13,6	14,5	10,7	7,5	4,0	-3,4
9.	0,4	-7,6	1,1	6,9	8,0	10,1	16,5	16,2	10,2	6,4	2,9	-4,9
10.	2,2	-10,5	1,0	8,7	4,0	13,6	18,1	14,6	13,3	5,0	5,4	-5,8
11.	2,9	-9,9	0,7	10,3	6,3	13,4	13,8	13,5	15,2	7,2	3,6	-3,1
12.	2,7	-7,5	2,6	10,8	6,2	12,7	11,7	14,7	13,5	7,5	2,3	1,0
13.	1,9	-2,9	4,9	9,6	7,5	15,5	10,8	16,2	10,6	6,5	3,7	3,9
14.	1,4	-1,7	4,7	7,4	7,0	16,3	11,0	16,5	9,2	5,6	5,2	2,3
15.	2,1	-0,5	5,6	3,6	5,9	16,2	12,2	18,4	9,4	7,5	1,9	0,8
16.	2,2	1,5	4,7	3,5	6,3	16,1	13,8	17,7	11,3	6,6	0,9	2,8
17.	2,2	-2,2	2,7	4,3	4,0	13,6	14,6	15,0	13,9	5,7	0,5	1,2
18.	2,6	-6,5	2,0	7,1	6,5	13,7	11,5	12,1	14,8	6,3	-0,2	1,7
19.	0,7	-5,3	2,1	9,3	7,2	12,4	14,2	12,0	12,3	6,8	-2,7	-0,6
20.	-0,3	-1,4	2,3	6,3	13,9	12,1	14,7	11,6	8,2	7,7	-3,8	-2,2
21.	1,4	1,6	3,3	5,3	14,2	13,2	14,8	11,2	9,0	6,2	-6,0	-3,6
22.	1,4	1,1	3,8	5,0	13,2	13,3	15,5	10,5	9,0	5,4	-6,5	-4,4
23.	1,9	1,5	2,2	5,7	13,8	13,8	16,2	9,8	10,1	4,8	-0,8	-6,6
24.	1,5	2,3	1,3	7,7	15,1	14,1	16,5	10,2	9,5	4,5	2,9	-1,7
25.	0,7	1,1	0,8	7,2	14,9	12,5	14,5	10,9	7,4	4,1	-1,0	2,2
26.	0,9	1,6	-0,7	8,2	14,8	12,0	13,4	10,2	6,1	2,8	1,3	2,4
27.	0,7	-0,2	-2,1	8,1	11,1	12,8	12,5	10,6	6,0	2,8	1,7	0,2
28.	-2,2	-0,1	-2,0	9,3	12,2	12,1	13,6	11,9	7,6	4,1	1,5	1,1
29.	-7,0	-2,1	-0,8	9,9	14,3	11,9	13,9	10,4	8,8	5,8	1,4	1,1
30.	-5,4	-0,8	-0,8	10,2	16,1	11,8	14,5	12,8	9,6	6,6	1,3	1,2
31.	-2,5	-1,0	-1,0		14,8		12,3	12,3		6,2		-2,1

Digitized by Google Original from UNIVERSITY OF MICHIGAN

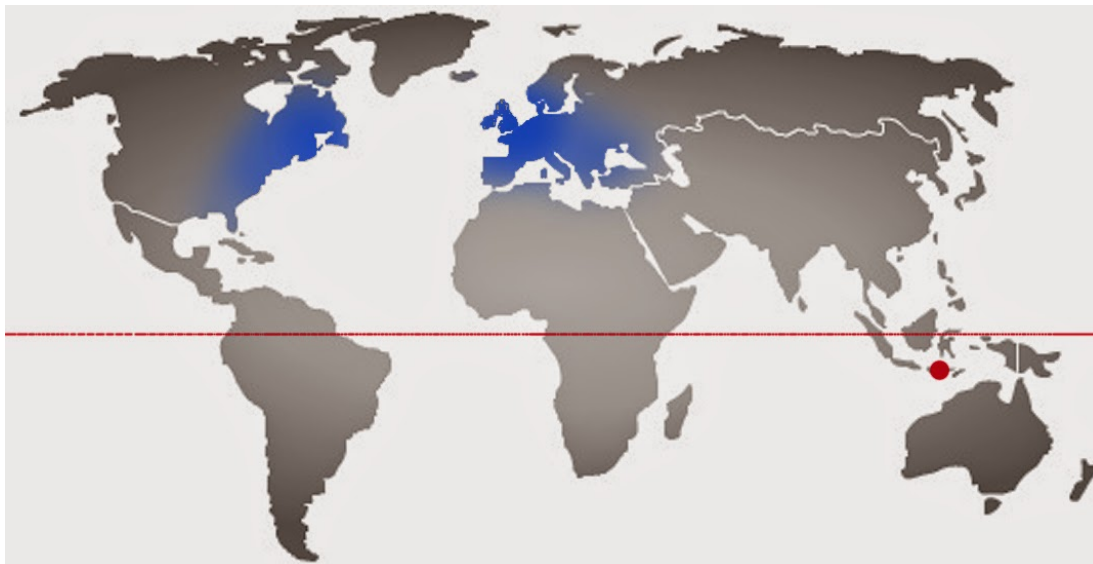
Na obrázku je pro ilustraci přehled teplot toho roku v polské Wroclawi, která na tom nebyla ještě nejhůř. Všimněte si, že za celé léto teplota nevystoupila nad 20°C.

Odpověď na tříletý chlad byla nalezena o sto let později. Americký výzkumník U. Hamfreys spojil změnu klimatu v letech 1816 – 1819 s výbuchem vulkánu Tambora na ostrově Sumbawa. Výbuch tehdy vyvrhl asi 150 km³ pyroklastických trachyandezitů. Kouř dosáhl výšky 44 km a sopečný materiál společně se sopečnými plyny se mohl dostat až do stratosféry. V současné době je tato hypotéza ve vědeckém světě všeobecně přijímána.

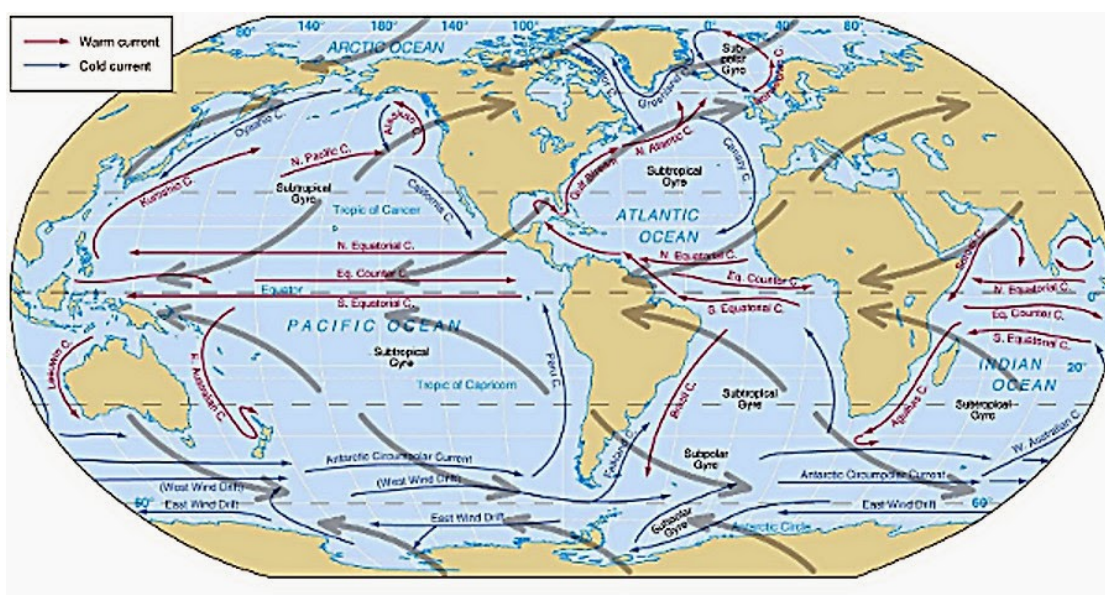

Ale možná by někomu mohlo připadat zvláštní, že výbuch vulkánu na jih od rovníku tak ovlivnil klima severní polokoule a přitom nemáme zprávy o podobných problémech na polokouli jižní. A pokud by skutečně směs prachu a popele v atmosféře tak intenzívně bránila slunečnímu svitu, je těžko vysvětlitelné, proč by se tak dělo jen na jednom – i když rozsáhlém – území, a to dokonce po tři roky.

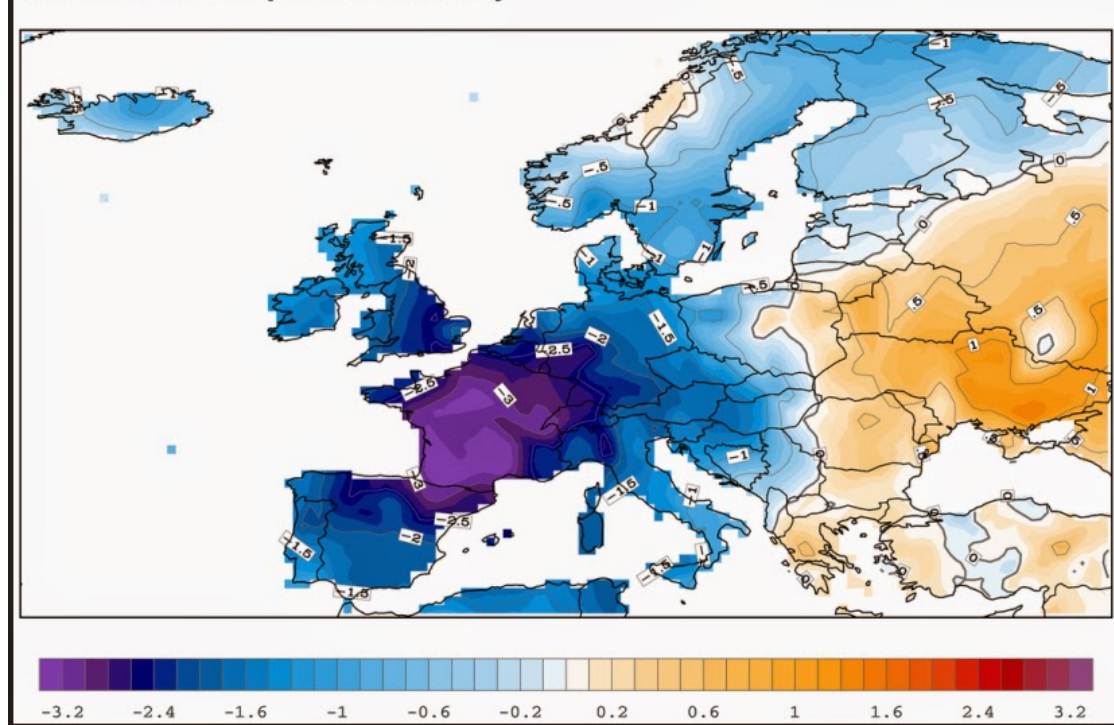
Když se podíváme na planetární schéma vzdušných proudů, vidíme, že vzdušné masy z jižní polokoule se prakticky nemísí se vzdušnými masami polokoule severní (na obrázku jsou převládající větry naznačeny šedými šipkami). Kdysi se v učebnicích civilní obrany psalo, že radioaktivní spad obvykle zůstává na té polokouli, kde došlo k výbuchu. Dá se předpokládat, že popel a prach vyzdvižený do atmosféry při výbuchu sopky se bude chovat podobně.

Za povšimnutí stojí i to, že zatímco Evropa a Amerika zamrzaly a hladověly, v Rusku v letech 1816 – 1819 žádné podobné historické záznamy nejsou. Ani chlad, ani hlad. Buď to bylo tím, že jak tvrdí známý vtip – Rus si zapíná horní knoflík u košile až při mínus padesáti – anebo takové záznamy zmizely.

Anebo tam tomu mohlo být i naopak...

1816 Summer temperature anomaly

Pokud má správný badatel sebemenší pochybnost, měl by hledat další možná vysvětlení. I my tedy připuštěme myšlenku, že na vině popsané lokální klimatické anomálie nebyla sopka.

Co by to mohlo být jiného?

(Novosibirská, Čeljabinská, Omská, Ťumenská a Kurganská oblast, sever Kazachstánu)

V předchozí části jsme se dozvěděli, že v letech 1816 – 1819 došlo k podivné klimatické anomálii, kdy v západní polovině Evropy a na východním pobřeží Severní Ameriky se sluneční paprsky po dlouhou dobu nedokázaly prodat skrze silnou vrstvu čehosi, co naplnilo atmosféru. Prachu? Popelé? A čistě náhodou ve stejnou dobu patrně zanikla Tartárie... Protože víme, že náhody neexistují, zkusíme mezi oběma událostmi najít spojitost. A protože taky víme, že indonéská sopka to patrně nebyla, zaměříme se na severní polokouli a nejlépe hned na Ásii. Co na to pan Google?

Jedním z nejdůležitějších argumentů zastánců oficiální verze historie, podle nichž je Tartarie mýtus, je absence jakýchkoli viditelných stop na Sibiři. Tvrdí, že pokud by se tu skutečně vyskytoval obrovský stát s mnoha miliony obyvatel, musely by tu zůstat stopy po městech, sídlech, komunikacích, zemědělské činnosti a podobně. A to podle nich na Sibiři nenacházíme. Když si však zahrajeme na cestovatele „s kurzorem po monitoru“ a pozorně prozkoumáme satelitní snímky Sibiře, najdeme tam něco jiného: poněkud neobvyklé druhy stop (53.159947,81.141357 – vyberte si satelitní snímky ze sloupců „satellite“. Například v „cosmosnímky“ můžete využít i 3D) v oblasti mezi Altajem a jižním Uralem.

1. Sibiřské pásové lesy

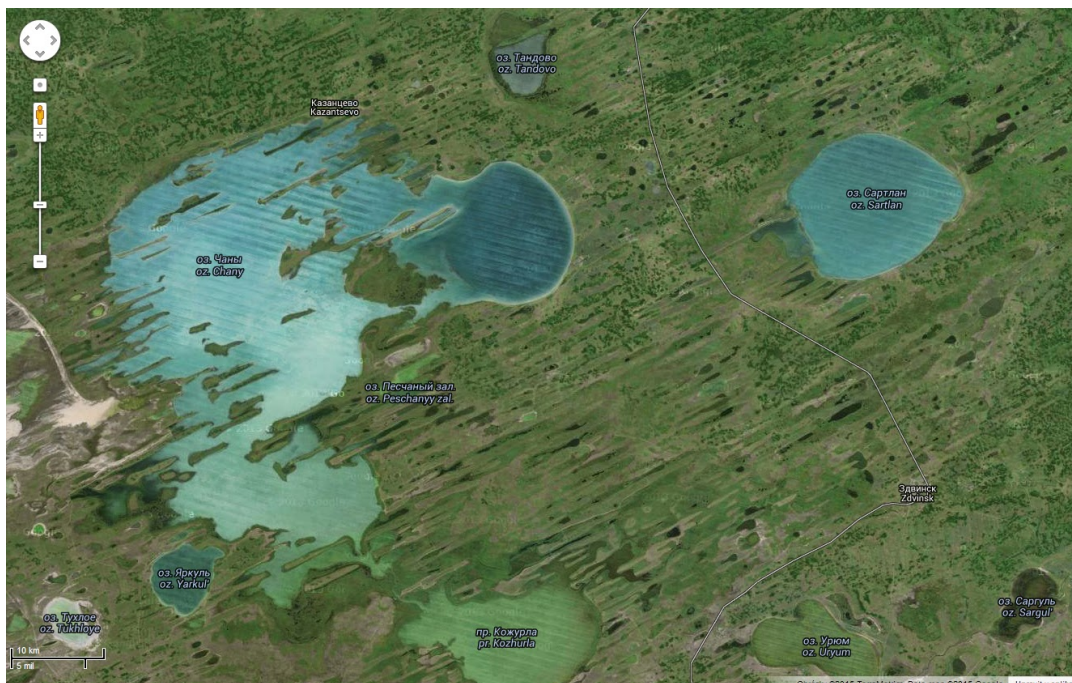
2. Zvětšený náhled na „deltu“ pásových lesů od jihozápadu

Na těchto snímcích a také na topografických mapách jsou jasně viditelné tzv. „Sibiřské pásové bory“. Je to několik úzkých pruhů borových lesů, průměrně 5 km širokých, které se táhnou od řeky Ob úhlopříčně od severovýchodu k jihozápadu až téměř k řece Irtyš. Délka toho nejdelšího činí 240 km. Profilová hloubka (zahloubení) je v rozmezí 20 – 200 m.

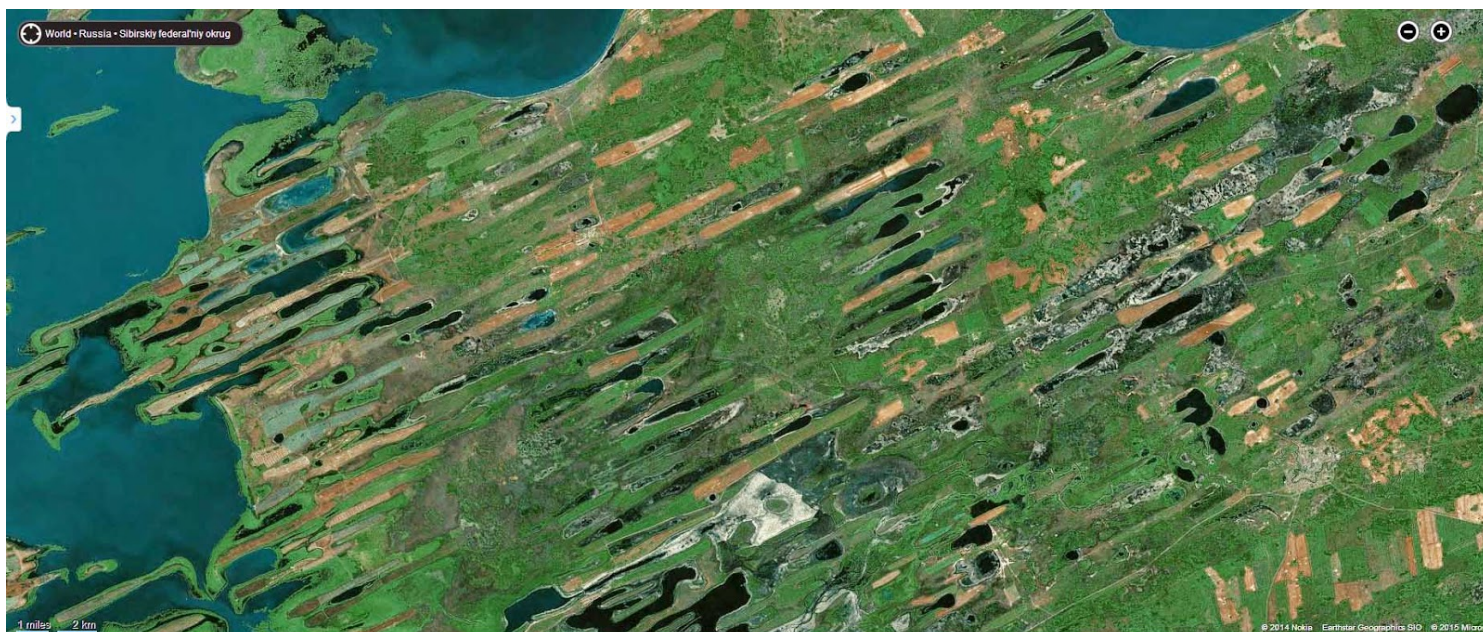
Podle oficiální legendy tyto příkopy vyhloubil před dávnou dobou ledovec a poté zarostly reliktovými lesy. Při bližším zkoumání topografie tohoto území však je jasné, že tyto stopy ledovec zanechat nemohl, a to z prostého důvodu – neumožnil by to reliéf terénu. Na základě jeho tvarování by se totiž hypotetický ledovec musel pohybovat jinak a jiným směrem. A kromě toho dané stopy protínají hřbet rozvodí oddělující povodí Obu a Irtyše.

Nemohly by to tedy být spíš... meteority? Budeme-li vycházet z této možnosti, co by se dalo z těchto stop vyčíst? První, co nás jistě napadne, je, že tu spadlo několik velkých těles, majících, soudě podle šířky drah, minimálně okolo 5 kilometrů v průměru. Jsou tu dobře rozeznatelné dvě dolní stopy dlouhé 240 a 220 km. Vzdálenost mezi nimi je zpočátku 30 km. Směrem na severozápad se o 40 km dál nachází další stopa, tentokrát dlouhá 145 km. A ještě jedna se táhne o 100 km dál k severozápadu, je nejširší ze všech (7 – 8 km) a její délka činí 110 km. Mezi posledními dvěma je patrné ještě větší množství menších stop, které však nejsou tak zřetelné a zanechaly je patrně menší fragmenty.

Ale to ještě není všechno. Budeme-li se pohybovat dále na severozápad, rozeznáme velké množství drobnějších rýh, které způsobily s největší pravděpodobností trosky. Velmi dobře jsou vidět u jezera Čany (54.765511, 78.213562). Podobné jsou pak v okolí města Omsk, rovněž u Tobolska a také na území severního Kazachstánu v okolí města Rudnyj. Ani tyto fragmenty však nebyly malé, soudě podle rýh, které po sobě zanechaly.

Tatáž oblast (54.765511, 78.213562) ve zvětšení na jiné mapě (<http://www.bing.com/maps/>). Kapkovitý tvar rýh (tmavé plošky) jasně ukazuje na pád tělesa, nikoliv na stopy po ledovci. Vzhledem k tomu, že všechny stopy – tedy ony velké i tyto drobnější – jsou ve stejném směru, lze předpokládat, že všechny objekty spadly v tutéž dobu. V počáteční fázi trajektorie jejich úhly odpovídají úhlu náklonu osy otáčení Země k ploše ekliptiky, ve které se pohybují téměř všechny planety a asteroidy sluneční soustavy. Můžeme tedy předpokládat i to, že se jednalo například o zbytky nějaké planety naší soustavy. Ještě jeden důležitý detail je třeba prozkoumat, detail, který by mohl přispět k vysvětlení dříve zmíněné klimatické anomálie.

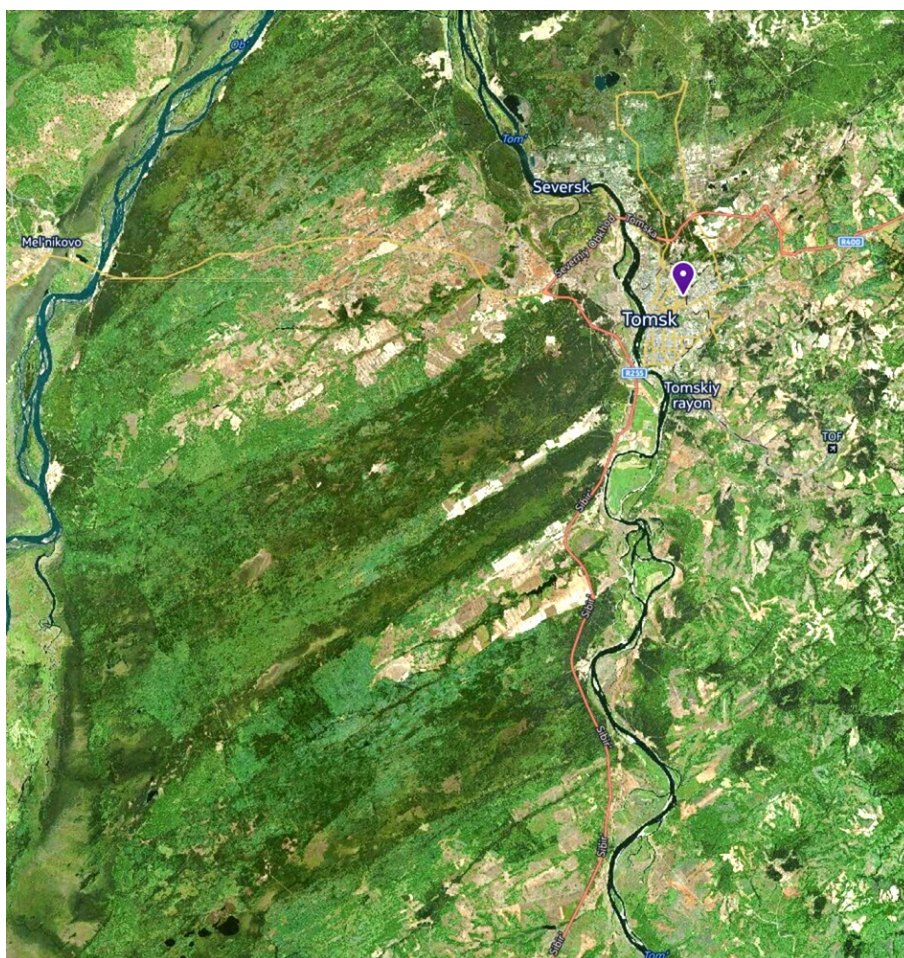

Jak si jistě mnozí uvědomili, na konci „Sibiřských pásových borů“ nevidíme vyvýšeniny z nahrnutého půdního materiálu, který by tam rozhodně měl být. A mělo by ho být opravdu hodně. Místo toho se na konci dráhy stopa rozšiřuje a je podobná deltě řeky vlévající se do moře. Vysvětlení je jediné: tyto spadlé objekty byly tvořeny převážně ledem. O tom svědčí i boky koryt, které by v případě průchodu kamenného tělesa musely být ostré. Zde však svahy ostrý profil nemají. Spodní část ledového tělesa se intenzívním třením roztavila rychleji než horní a vytvořila vodní vrstvu, která působila jako mazivo a tak způsobila hladký průřez. Nicméně i tak bylo ze zemského povrchu strženo obrovské množství zeminy, která se následně s horkou párou zvedla do velkých výšek.

Po prozkoumání celé řady dalších okolností, které však pro potřeby tohoto stručného článku vypouštíme, můžeme učinit tyto závěry:

1. Podle tvaru, směru a profilu stop se lze důvodně domnívat, že byly způsobeny velkými meteority, z nichž ty největší měly 5 a více kilometrů v průměru.
2. Poměrně mělké, ale dlouhé stopy naznačují, že objekty padaly velmi rychle a pod velmi malým úhlem.
3. Všechny tyto objekty spadly na zemský povrch najednou.
4. Nejsou to fragmenty jednoho tělesa, které se po srážce s atmosférou roztrhlo. V tom případě by totiž jednotlivé fragmenty letěly vějířovitě do různých směrů.

Podtrženo, sečteno: jedná se o srážku Země s rojem meteoritů.

Podobné stopy po pádu objektů z kosmu lze najít i na dalších místech, například v blízkosti města Tomsk (56.395664,84.547577) nebo ještě dále při řece Irtyš a také jižně od Tobolska (56.657736,70.36972). A připomeňme, že v prvním vydání encyklopedie „Britannica“ je právě toto sídlo jmenováno jako hlavní město

Tartárie...

Je těžké si představit rozsah takové katastrofy, protože je očividné, že v tomto prostoru o šířce více než 500 km a délce přesahující 250 km bylo zničeno všechno, co bylo na povrchu. Vlna roztáté vody odnesla všechny stavby, veškeré rostlinstvo, zabila všechny živé organizmy. Při tom v době pádu se brzděním o atmosféru i zem povrch objektů rozežhřál na vysokou teplotu a led se rychle měnil na páru. Vycházejí z toho, co vidíme na snímcích zejména u jezera Čany, hustota objektů byla dostatečně vysoká a to znamená, že v oblasti pádu byl vzduch plný přehřáté páry a možná i nějakými plyny. Když se to smíchalo s půdou na povrchu Země, celá tato masa se spolu s párou vznesla do atmosféry.

Zasažené oblasti nebyly pak vzhledem k chybějící ornici schopné poskytnout případným přeživším potravu, a tak v závěsu za katastrofou přírodní následovala katastrofa ekonomická, hlad a pravděpodobný zánik Tartárie.

Kruhová jezera

Na západě Kurganské a jihovýchodu Čeljabinské oblasti je nápadný ještě jiný druh stop: celý tento obrovský prostor je doslova poset oválnými až kruhovými krátery, které jsou nyní zaplněny vodou a vypadají jako jezera. Pokud i toto jsou stopy po meteoritech, pak jejich původci nepadaly po tangenciále k zemskému povrchu jako předchozí skupina, ale pod daleko větším úhlem, nebo v konečné fázi prakticky vertikálně.

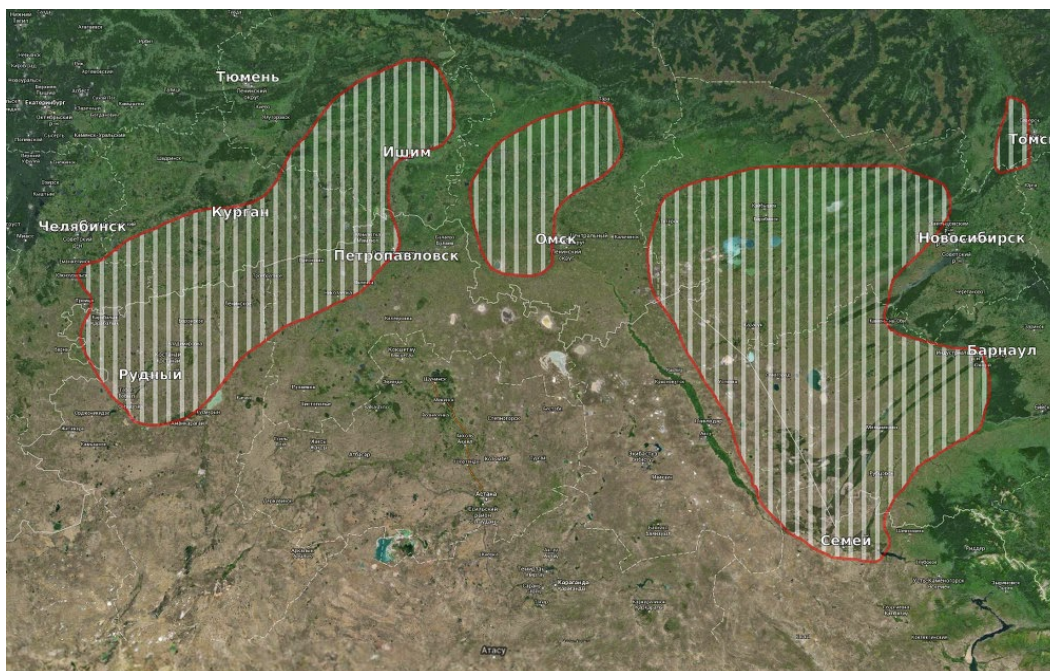
Není jasné, zda oba druhy stop vznikly při jediné události. I kdyby však proběhla každá zvlášť, pád tak velkého množství objektů – soudě podle stop jich muselo být několik desítek tisíc – musel způsobit katastrofu planetárního charakteru. V samotné zóně pádu by se dalo přežít jedině v hlubokých podzemních krytech. Všechno, co bylo na povrchu, bylo prakticky v jednom okamžiku zničeno. Přitom byla zničena i vrchní vrstva půdy a rostlinstvo i na velkém okolním teritoriu přímo pádem nezasaženém.

Při průchodu těchto těles rovněž muselo dojít i ke značnému rozežhřátí atmosféry. Je možné, že část objektů, které způsobily vznik kruhových jezer, explodovala v jejich horních vrstvách, stejně jako explodoval meteorit v roce 2013 (ať už příčina byla jakákoli). Pokud tyto objekty byly tvořené horninou,

vzniklo velkého množství prachu. To pak mohlo být příčinou takzvané „jaderné zimy“, jejíž projevy byly zaznamenány v letech 1815 – 1819.

Takže na západní Sibíři je gigantická zóna, která byla pravděpodobně zničena masívním meteorickým bombardováním, oblast o rozloze více jak 1,5 milionu kilometrů čtverečních. Pokud na tomto území v době katastrofy existoval jakýkoliv stát, pak po ní o něm nemohlo být ani řeč...

No dobře, řeknou skeptici. To, že podobná gigantická katastrofa byla, je – soudě podle snímků – možné, ale na základě čeho lze tvrdit, že k ní došlo právě před 200 lety? Vždyť mohla proběhnout před tisíci let a možná i před miliony a pak se zmizením Tartárie – která možná byla, ale třeba ani nebyla – to nemá žádnou spojitost. A o tom a také o některých velmi důležitých závěrech, které lze vyvodit i z již uvedených faktů, bude řeč v další části.

jižní Ural, Sverdlovská obl., foto B. Jarcov

Po obrovské katastrofě se Rusko – přesněji to, co zbylo z Tartárie – staly zdrojem klimatických problémů v Evropě a Americe. Nepřímo o tom svědčí místní lesní porosty, kterým vesměs není více než dvě stě let. Sibiřským, ruským i běloruským.

Tento fakt lze objasnit jediné tím, že před uvedenou dobou většina ruských lesů – zmizela. Sborem. Staré i mladé. Nynější lesy vyrostly na jejich místě. Na centrální ruské rovině byl les postupně obnoven v polovině 19. století cestou masové výsadby po čtverečních mílich. Ale sibiřská tajga vyrostla sama, protože tady stromy sázet neměl kdo. Jeden z argumentů proti teorii obrovské katastrofy, která mohla proběhnout před 200 lety, je mýtus o „reliktových lesích“, které prý rostou na Uralu a v západní Sibiři.

Dmitrij Mylnikov říká: „K myšlence, že s našimi reliktovými lesy není něco v pořádku, jsem dospěl už před deseti lety, když jsem zjistil, že v „reliktním“ městském lese zaprvé nejsou stromy starší než 150 let a zadruhé tam je velmi tenká vrstva úrodné půdy v tloušťce 20 – 30 cm. Připadalo mi to zvláštní, protože jsem četl různé stati o ekologii a lesnictví, kde se opakovaně objevovala informace o tom, že za tisíc let se v lese vytvoří řádově jeden metr úrodné půdy, to znamená asi milimetr ročně. O něco později jsem se s podobnou situací setkával nejen v centrálním městském lese, ale také v ostatních borových lesích rozkládajících se na Čeljabinsku a okolí: staré stromy chybí a úrodná vrstva je tenká.

V „pásových borech“ je vrstva půdy jen několik centimetrů a pak už jen písek. Přitom ledovec roztál před minimálně tisíci lety. Jak je to možné? Podobná situace – to je nepřítomnost starých stromů a velmi tenká vrstva úrodné půdy – se opakuje prakticky ve všech lesích Uralu a západní Sibiře. Když jsem se o to blíže zajímal, dozvěděl jsem se z oficiálních zdrojů, že na Uralu a Sibiři opravdu stromy starší než 150 let nejsou. A zdůvodnění? Déle prý prostě nežijí.“

Ale podíváme-li se na přehled délky života jednotlivých druhů stromů, dozvíme se, že:

sibiřská sosna cedrová žije 400 – 500 let;
smrk evropský 300 – 400 (někdy i 500) let;
smrk trnitý 400 – 600 let;
modřín sibiřský 500 let (za mimořádně příznivých podmínek až 900 let);
borovice žije 300 – 400 let, ve zvlášť příznivých podmínkách až 600 let;
jilm žije 300 let;
lípa – 400;
cedr – 1000 let;
dub – 1500 let.

Není vám divné, že ačkoliv tyto stromy žijí vesměs déle než 300 let, na Sibiři a Uralu jen 150? Zatímco například v Kanadě, ve zcela srovnatelných podmínkách roste tohle:

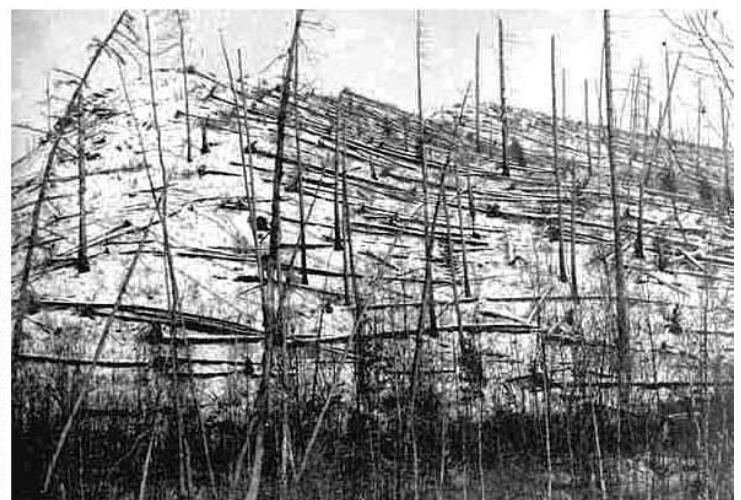

Kanadští dřevorubci na přelomu 19. a 20. století. Tloušťka kmenů, 6 metrů a stáří stromů 1500 let!

Proč však na Sibiři takové sekvoje nerostou, když klima je prakticky stejné, nikdo ze specialistů nedokáže vysvětlit.

Teď sice nerostou, ale dříve ano. Studenti z Čeljabinské státní univerzity, kteří se účastnili na archeologických výzkumech v Arkaimu a na jihu Čeljabinské oblasti, vyprávěli, že tam, kde je dnes jen step, byly v době Arkaimu jehličnaté lesy a při svých výzkumech místy zde naráželi na pozůstatky gigantických stromů, jejichž kmeny měly průměr 4 – 6 metrů. Byly tedy stejné, jako ty v Kanadě. Oficiální teorie říká, že tyto stromy byly barbarsky vykáceny obyvateli Arkaimu a dalších sídel, a dokonce se tvrdí, že právě vykácení lesů způsobilo pozdější migraci Arkaimců. Jenže lesy, i když jsou vykáceny, vyrostou znova. Všimněte si neudržované mýtiny – za pět let tu je houští bříz a černého bezu, za deset už vykukují jehličnany a za dvacet let nepoznáte, kde mýtina byla. Proč se za těch pět a půl tisíce let, které uběhly od dob Arkaimu, neobnovily? Odborníci krčí rameny: Nevyrostly? Nu, tak nevyrostly. Stalo se! Jenže co když vyrostly, ale pak byly rázem zničeny?

Jak vypadaly ruské lesy v průběhu uplynulých 150 let můžeme vidět na dobových fotografiích.

Oblast pádu tzv. „tunguzského meteoritu“ (1908): Všude mladý les, není tu jediného starého stromu. Pokud by tu k předchozí katastrofě došlo před sto lety, les by vypadal přesně takto.

Stavba Transsibiřské magistrály (přelom 19. a 20. století). Najdete tu nějaký starší strom?

Všimněte si úhledně srovnaného pořezaného dřeva na dobové fotografii z ruského venkova (viz. obr. níže). Takže množství faktů a pozorování svědčí o tom, že na velké části území Uralu a Sibiře fakticky chybí lesy starší 200 let. A rozhodně naprosto chybí v místech předpokládané katastrofy.

Takže množství faktů a pozorování svědčí o tom, že na velké části území Uralu a Sibiře fakticky chybí lesy starší 200 let. A rozhodně naprosto chybí v místech předpokládané katastrofy. Shrňme-li uvedené údaje, dojdeme k závěru, že:

pokud by pásy vyryté do země způsobil v dávných dobách ledovec, dnes by byly pokryty běžnými vrstvami půdy v silné vrstvě. My zde však pozorujeme pouze velmi tenkou vrstvu půdy, která je zjišťována nejen v „pásových lesích“ Altaje. Pod ní bez jakéhokoli přechodu už následuje pouze základní materiál v podobě písku. Svědčí to o tom, že tyto lesy jsou velmi mladé a nerostou v místech předchozího zalesnění. Pokud tu byla vrstva půdy obvyklá v oblastech zarostlých vegetací, pak byla jednorázově a velmi razantně odstraněna. Kdy?

Přece nedlouho předtím, než začaly růst tyhle mladé lesy!

Asi se ptáte, kam se poděla zemina, která údajně chybí reliktovým lesům v západní Sibiři. Třeba vás něco napadne, když si prohlédnete tyto fotografie: Domů, které mají nepochopitelně přízemí zahrabané v zemi, je po celém Rusku – ale nejen tam – velké množství. Tento petrohradský dům (postavený v letech 1723 – 1730) má hlavní vchod pod úrovní silnice, což je v oblasti častých záplav přinejmenším poněkud zvláštní:

Tento dům najdete v Kazani. Postaven byl na přelomu 18. a 19. století

A tohle stavení můžete vidět v Jaroslavlí. Při rekonstrukci byla odstraněna zemina původně sahající téměř k oknům – jak je ostatně vidět. Vypovídající je i dodatečně přistavěné schodiště, které bylo v místě zastavěného původního vchodu pro jistotu přistavěno k vyššímu podlaží. Další fotografie zde.

Podobně nesmyslně zanořených domů byste našli obrovské množství. V Petrohradu vám průvodci řeknou, že tak se stavělo proto, že nikdo nesměl mít palác vyšší než car, a tak se přízemí začínalo už v suterénu. Nicméně si nemyslím, že by zrovna něco takového řešili stavitelé domů na těchto fotografiích. Řeknete si, proč tedy jsou ty domy tak hluboko? A já ještě doplním: Proč se to týká jen staveb postavených do počátku 19. století? Takže další fotografie:

Tohle je výkop v komunikaci v centru současného Petrohradu. Pod vrchním asfaltem a jeho kamenným podložím je zřetelná tenká vrstva ornice s kamením. Následuje silný pruh hlinitopísčitého materiálu. Potud je to jasné. Ale pod touto základovou vrstvou je opět ornice s kamením a znova vrstva hlíny a písku. Proč je to tu 2x? Možná řeknete – kulturní vrstva. Ale to by pak znamenalo, že v centru hlavního města se snad i celá staletí neuklízelo. A to je myslím méně pravděpodobné než ten meteorit. A zkusíme to jinde:

Stará Rusa – stratigrafický snímek

Horní tenkou vrstvu na této fotografii tvoří ornice. Pod ní je správně hlinitopísčítý podklad. Ale následně je tu zase ornice, tentokrát s kamením, a zase hlinitopísčítý pás. Teprve potom následuje silná, třičtvrtě metru tlustá vrstva úrodné ornice, patrně původní, která tu vznikala rozkladem organických látek po velmi dlouhou dobu. A pod ní teprve základový materiál. Co navíc k tomu ve své zprávě napsali zde zachycení geologové? Jednotlivé vrstvy nevznikly naplavením, ale spadem (!) A aby toho nebylo málo, pod vrstvami (geologové bohužel neupřesnili pod kterými) byla nalezena olověná pečeť s letopočtem 1820.

Uvedené obrázky chápejte jako malé ilustrace verze Dmitrije Mylnikova, který je přesvědčen, že obrovský spad hlíny byl důsledkem katastrofy, k níž došlo v západní Sibiři. Domy byly zasypány hlínou – jíž jsme postrádali v sibiřských lesích – vynesenu horkými parami do atmosféry, odkud pak v podobě blátivého „deště“ postupovala nad další území. Problémem totiž nebyla jen samotná katastrofa, ale i její následky v době, kdy bylo zničeno veškeré rostlinstvo a odstraněna vrchní vrstva půdy na dostatečně velkém prostoru. Předpokládejme podle zanechaných stop, že oblast přímo zasažená pádem meteoritů byla kolem 1,5 milionů čtverečných kilometrů. Než se začne tvořit nová vrstva půdy, uběhne dlouhý čas, možná i desítky let. A po celou tu dobu působením slunce, vody a větru bude probíhat eroze, jejímž výsledkem bude tvorba obrovského množství prachu a písečných bouří. Prach a písek se bude zvedat až do vrchních vrstev atmosféry a přesouvat se tisíce kilometrů od místa samotné katastrofy. A v Evropě se můžeme setkat se svědectvími o prachových bouřích s vypadáváním hlinitého bahna ještě v roce 1847...

....

Další podivnou záležitostí, která by se mohla vázat k námi sledovaným událostem a kterou lze pozorovat zhruba od počátku 19. století, je klimatický zlom v Rusku. Vyjděme zase z fotografií.

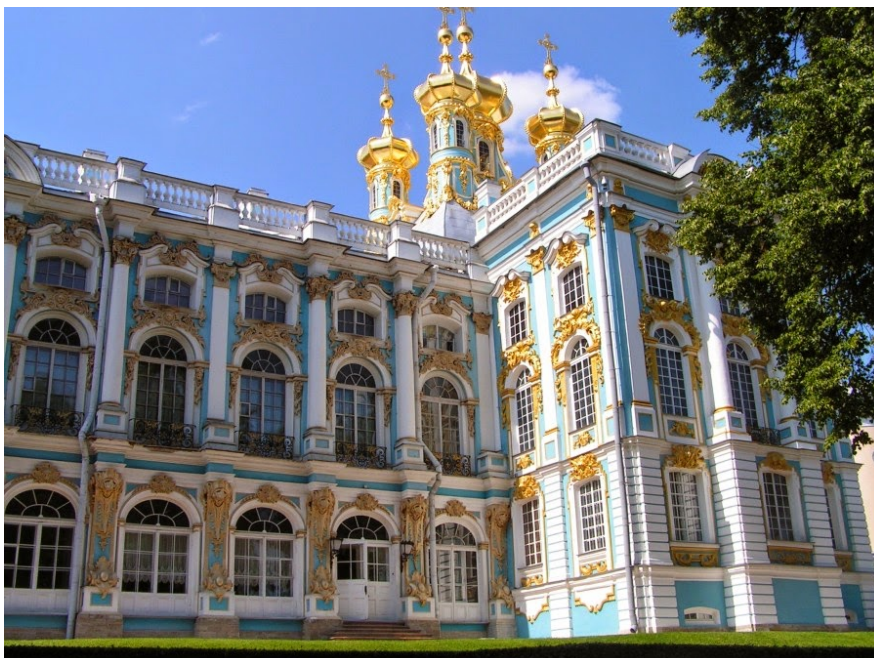

Tohle je satelitní snímek a vedle maketa již výše zmíněného Arkaimu (52.649247, 59.571416) – podivné budovy-města, které bylo postaveno před třemi a půl až pěti a půl tisíciletími a po němž nám zůstaly stopy základů na jihu Čeljabinské oblasti.

Tento obrovský komplex měl řadu unikátních vlastností, nás však zajímá jeho uzpůsobenost místnímu podnebí. Čeljabinská oblast má zhruba obdobné podnebí jako naše republika, to znamená, že v zimě tam chumelí, a to dost. A vás jistě napadlo, kam asi Arkaimci uklízeli metrky sněhu zatěžující obrovskou plochu rovných střech. No, nebudu to rozvádět – nikam. V době, kdy byl tento starověký komplex vybudován, bylo v této oblasti největší pravděpodobností daleko teplejší podnebí, protože kdyby tam byly studené zimy, geniální architekt tohoto města by postupoval diametrálně odlišně.

A teď se podíváme do 18. století.

V roce 1756 – můžeme-li věřit oficiální dataci – byla dokončena monumentální stavba Jekatěrinského paláce (59.716448, 30.394292) v Carském Selu (dnes Puškinu). Město leží jen pár kilometrů jižně od Petrohradu, tedy oproti nám dost na severu. A přitom zmíněný palác je vystavěn vyloženě ve stylu jižních zemí. Nejen že většinu ploch vnějších stěn tvoří okna, ale v původní podobě v něm nebylo počítáno ani s topením! Obrovská kamna byla do jednotlivých místností instalována až dodatečně o sto let později.

Pokud snad namítnete, že Jekatěrinský palác měl být jen letním sídlem, pak vezměte v úvahu, že to není víkendová chata, kterou prostě zazimujete a vrátíte se za půl roku. Palác je vyzdoben unikátním a nesmírně drahým vybavením, obrazy, mozaikami, dřevěnými sochami, zlatem na nábytku i stěnách,... To všechno vyžaduje konstantní teplotu, jinak by veškeré obrovské částky, za něž toto všechno bylo pořízeno, přišly velmi rychle vniveč.

Ostatně „Zimní“ palác na tom je nejinak.

Na počátku 19. století bylo k Jekatěrinskému paláci přistavěno carské lyceum. Architekt se sice snažil udržet v duchu stavby, ale je evidentní, že cosi se změnilo. Okna jsou viditelně menší, v plánech stavby je už navíc počítáno s krbem do každé místnosti. Začátkem 19. století se totiž budovy v Sankt-Petěrburku začínají stavět s ohledem na měnící se klimatické podmínky a ve 30. letech se už objevují paláce s centrálním vytápěním.

Jak to vysvětlit?

Existují svědectví, že do 19. století bylo klima na území Ruska zřetelně teplejší. V prvním vydání encyklopedie „Britannica“ z roku 1771 se dokonce píše, že hlavním dodavatelem ananasů do Evropy bylo Ruské impérium. Pravda, potvrdit tuto informaci je složité, protože získat přístup k originálu tohoto vydání je prakticky nemožné. Ovšem pokud skutečně v této době došlo ke zničení obrovských prostor lesů, muselo se to nějak odrazit i v klimatu.

Na území Severní Ameriky a velké části střední a západní Evropy se klima postupně vrátilo k normálu. Avšak na území Ruska proběhl takzvaný klimatický zlom. Zničení rostlinstva a lesů na velké části západní Sibíře způsobilo narušení místní teplotní rovnováhy, protože lesy, hlavně jehličnaté, plní roli teplotního stabilizátoru, který nedovoluje půdě v zimě silně promrznout a v létě se přehřát a vysušit. V důsledku toho se hranice věčně zmrzlé půdy posunula na jih, což na teritoriu Euroasie přivedlo svéráznou malou dobu ledovou. V současné době už patrně můžeme pozorovat postupné obnovování původního klimatu, protože za posledních 20 let se hranice věčně zmrzlé půdy v západní Sibíři posunula zpět na sever o více než 200 km.

Pokud byste byli lovcem, který u Pokrovského jezera číhá na divokou kachnu, neviděli byste tu nic, než pár terénních nerovností.

Ale pokud byste se jako ta kachna vznesli vzhůru, uviděli byste tohle:

To není obrazec v obilí nakreslený zelenými mužíky do zrající pšenice, jak by se snad někdo mohl domnívat. To jsou stopy po pevnosti, která zde byla, ale která byla srovnána se zemí. Nebo přesněji – byla vymazána s povrchu zemského. Doslova tu nezůstal kámen na kameni. Kde myslíte, že to je? Ve Francii? Německu, Španělsku? Ne, tam jsou tyto hvězdicové pevnosti obdivované a opečovávané. Ale tady jsou – rovněž s velkou péčí – zlikvidovány... Je to Omská oblast – Pokrovská pevnost .

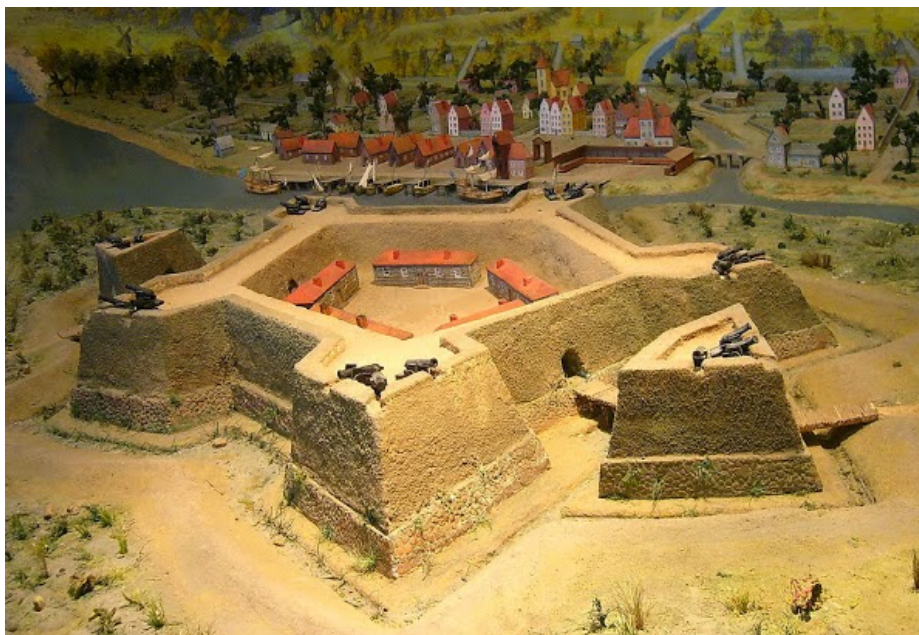
Prozkoumáte-li zem, uvidíte takovýto obraz:

Přesněji řečeno – nevidíte nic. Ani jeden kámen, blok nebo cihlu. Všechno bylo rozebráno až na drn a nejspíš i odvezeno! Kolik na to padlo sil a prostředků? Byl důvod tak silný, že těch prostředků nelitovali?

Hvězdicové pevnosti se stavěly od druhé poloviny 17. stol. téměř do konce století 18. Na základě rozvoje dělostřelectví bylo třeba vytvořit zcela nový konstrukční typ, který by díky zešíkmení stěn snížil destrukční účinek střel. Vybíhající „cípy hvězdy“ zároveň umožňovaly nerušený výhled obránců do všech směrů. Pevnosti obklopovaly hluboké a někdy i velmi široké vodní příkopy a nakupené valy zeminy. Abychom si vůbec udělali představu o velikosti těchto pevností, nabízím dva obrázky. Nejdříve pro představu maketu hvězdicové pevnosti v dokončeném stavu:

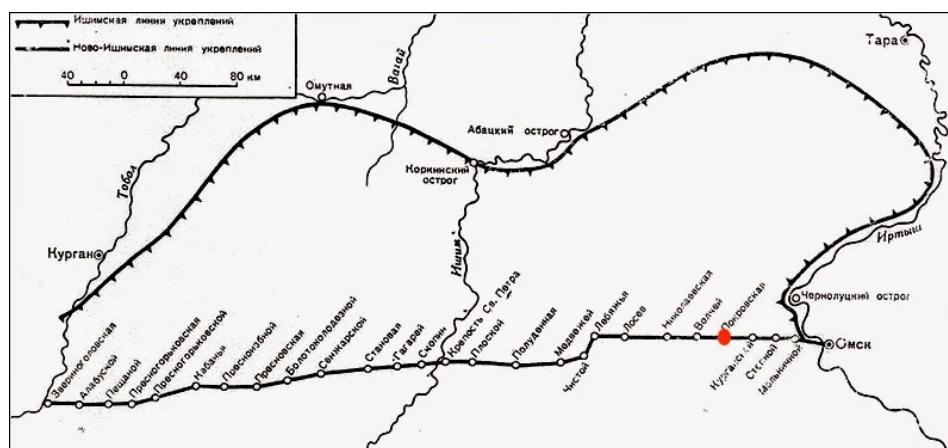
A nyní si na základy jedné z bývalých pevností doplňte v duchu stěny a pak porovnejte s velikostí domů...

Středně velká pevnost měla stranu dlouhou kolem 120 metrů a připočítáme-li několikametrový vodní příkop a za ním ještě navršený hliněný val, zjistíme, že to rozhodně nebyl drobeček. Pevnosti tvořily souvislé pásy opevnění. Výše zmíněná Pokrovská pevnost postavená v letech 1752 – 1755 byla součástí jednoho

z nich – takzvané Tobolo-Išinské linie dlouhé 576 km. Na plánu je vyznačena červeně

Z dalších pevností této linie byste dnes při troše snahy ještě našli třeba pevnost Nikolajevskou (55.023029, 71.618357) postavenou v roce 1761:

nebo Lebjažje (55.034962, 70.838870):

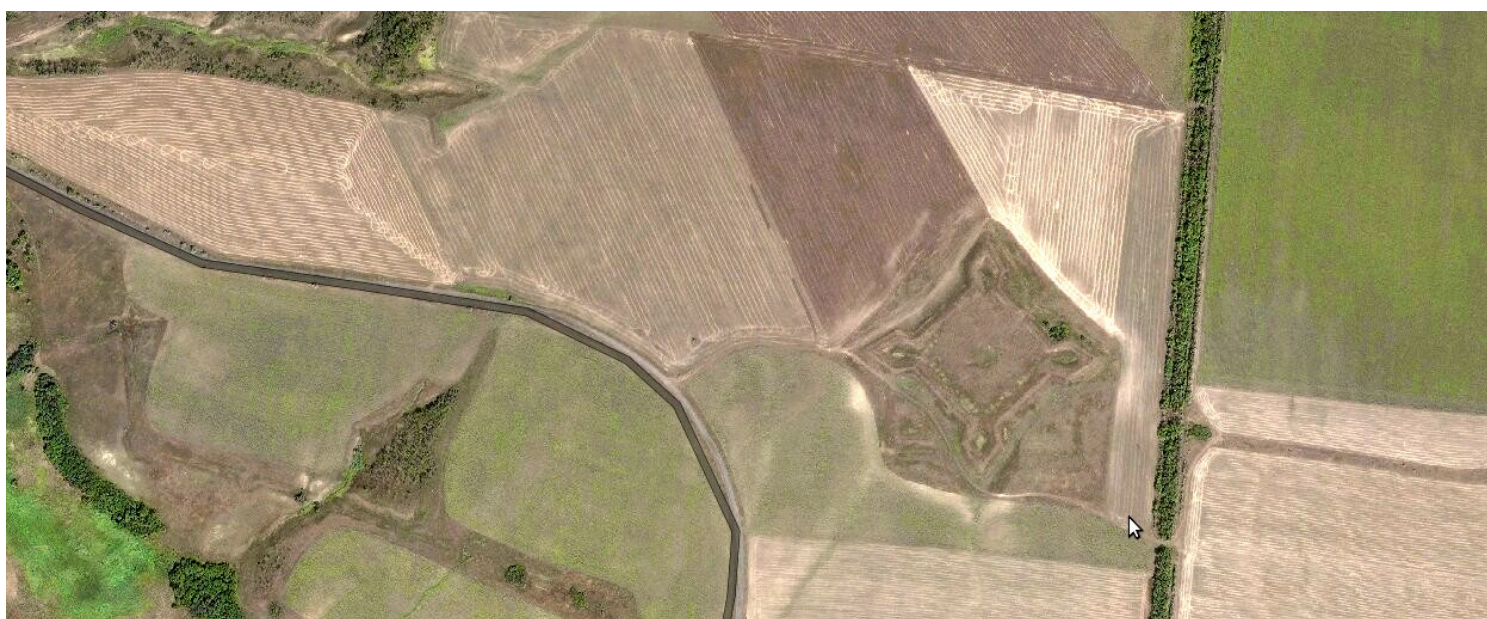
či Stanovoje (54.818519, 68.308950):

To jsou ty, po nichž zůstaly alespoň trochu viditelné stopy, viditelné především při pohledu zhora, takže místní obyvatelé o těchto starých stavbách často ani nemají tušení. Drtivou většinu ostatních byste však dnes už hledali marně, přestože takových pevností byly na teritoriu dnešního Ruska postaveny tisíce, a to za poměrně krátkou dobu. Byly to stavby nejen ohromujících rozměrů, ale samozřejmě i důkladné. Přesto drtivá většina z nich zmizela! Buď úplně, nebo se zachovaly jen hliněné valy a polozasypané příkopy.

I když největší hustota pevností je na velmi ohraničeném prostoru Omské a Tjumenké oblasti, tedy opět v západní Sibiři, mnohé najdeme i na Ukrajině nebo v severním Kazachstánu, jak poznáte s uvedených souřadnic.

(49.135994 36.741956):

(49.321608 36.446119):

(49.392203 36.263986):

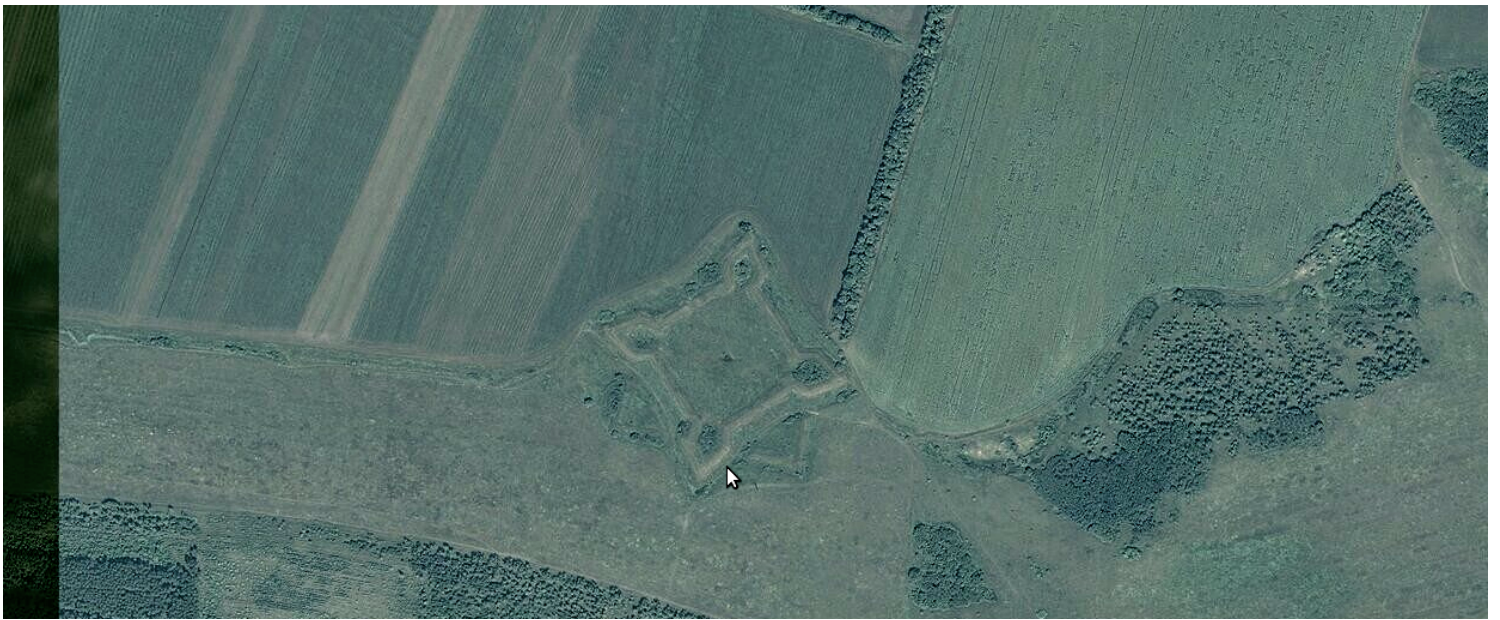

(49.441858 36.064006):

49.441222 35.585778:

Tato pevnost se už uprostřed rozrůstajícího se města pomalu ztrácí (49.368958 35.452961),

„duch“ téhle je vidět, jen když trochu proschne zorané pole (49.189950 35.169250),

a poslední stopy po této pevnosti už jen tušíme. Jak dlouho ještě? (49.164214 34.751892)

Pokud si chcete zahrát na letecké archeology, je tu malý výlet po ukrajinských pevnostech Charkovské oblasti. Vyjděte od pevnosti mající tyto souřadnice 49.441290 35.585645. Z jejího jihovýchodního cípu vybíhají základy stěny (Velké závolžské stěny) směřující zhruba k východu. Každých 100 – 500 metrů je na ní patrný výběžek bývalé strážní věže (např. tady 49.441612 35.606287). Stěna není všude zachovaná, ale při troše snahy nás její směřování po několika kilometrech dovede k další pevnosti (49.472441 35.722619). A teď to bude napínavé: terén začíná být zvlněný a stěna to respektuje. Přesto Holmes neomylně dorazí k pevnosti se souřadnicemi 49.517620 35.868988. Dál už se lze o pokračování stěny jen dohadovat... Podobnou stěnu (Velkou sibiřskou zeď) lze sledovat i na Sibiři. Tentokrát velmi dobře viditelnou na googlemaps zhruba od tohoto místa 54.187543, 51.272007 a to i s přilehlými pevnostmi – např. zde 54.302239, 51.334583 nebo tady 54.072805, 51.202929

V Evropě je každá pevnost postavená podle jedinečného plánu. Ale sibiřské pevnosti jsou typizované! Svědčí to o existenci standardizace v době jejich stavby. Specialista řekne, že to je z oblasti fantastiky a bude mít skoro pravdu; nemohou přece existovat standardy v neindustrializované zemi! Standardy se objevují tam, kde existuje sériová výroba a jednotný systém přípravy kádrů. Jednotný, chápete?

A pak můžeme učinit ještě jeden závažný závěr. Takové ohromné množství složitých opevnění (tisíce!) svědčí o tom, že jejich dělníci, inženýři a projektanti měli nejen vysokou kvalifikaci, ale také obrovské materiální i lidské rezervy, o čemž se jaksí nepíše v bajkách o primitivních knížectvích roztroušených na územích středověké Sibiře. To je jen v možnostech země s centralizovaným systémem vzdělávání a odborné přípravy, který je schopen mobilizovat velké množství zdrojů, peněz a pracovních sil. A také mající systém vojenského vzdělávání a přípravy vojáků.

Podobá se to učebnicové historii?

Tam se píše o nekonečných pustých prostorách, řídky obydlených polodivochy, klaníci se dřevěným idolům za zvuků šamanských bubnů... A tak aby fungovala romanovská historika o „osvojení“ pusté a necivilizované Sibiře, bylo nutné tyto stavby zničit. Pokud se o to nepostaral meteorit, o kterém už byla řeč, musel to být někdo jiný. Kdo? Protože – co musí udělat vítěz na uchváceném území, aby si je podržel? Správně, zničí historii dobyté země. Bez zničení národní paměti není možné ustanovit na okupovaném území nový stát.

V opačném případě ho čeká partyzánská válka a ta vždycky končí porážkou okupanta. Dokud si voják pamatuje, za co proléval krev, není možné ho změnit v otroka. Když však ztratí rodovou paměť – stává se lhostejným. Ztrácí chuť k životu, přestává tvořit, nechává se unášet proudem, cítí se být zajatcem okolností. Ztrácí smysl existence, vydává se na cestu sebezničení, alkoholismu, narkomanie a propadne všem druhům legálních drog – od televizních seriálů přes bitvy sportovních fanoušků a obdivování idolů k bezcílnému pobíhání po prázdnotě. Chce-li si vítěz podržet dobytá území, zničí jakoukoliv připomínku historie dobytých národů, spálí archívy a knihy, zakáže prapůvodní náboženství, zničí kulturu a umění. A tak bude muset srovnat se zemí i tyto pevnosti.

Kdo však byl poraženým v této válce? Kdo se bránil v těchto sibiřských pevnostech? Zatím to nevíme. Sami sebe nazývali Rasény, možná Skýty nebo Tartary. Možná dokonce Rusy. Díky monstrózní manipulaci s dějinami 18. a 19. století, kdy všechny dosažitelné historické dokumenty svědčící o slavné minulosti poražených byly na popud západem nasazeného klanu Romanovců zničeny a nahrazeny novými, dnes jen velmi těžko zjišťujeme, který z „historických“ pramenů je pravý, a který „upravený“.

Pokud však v Evropě hvězdicové pevnosti stojí dodnes, ale v Rusku se o nich začíná vědět především díky satelitním snímkům až nyní, jaký z toho lze udělat závěr? Dobyvatelé přišli z míst, kde pevnosti stojí dosud. I věda je v rukou okupantů stejně jako všechny obvyklé páky moci. Pokud by kdysi okupanti věděli, že jednou budou rogalá a fotoaparáty, určitě by „uklízeli“ pečlivěji. Člověka, který jen chodí po zemi, totiž vůbec nenapadne, jaký obraz se otevře z výšky.

A ještě poznámka na závěr:

Co vůbec víme o vládcích Tartárie?

Zatím velmi málo. Existují však důvody se domnívat, že posledním právoplatným potomkem vládnoucího rodu byl Stěnka Razin – „kozák, pirát a lidový hrdina“, jak jej oficiální historie tituluje. Ale ono by to ani nedávalo smysl, kdyby jednoduchý kozák se jen tak rozhodl usednout na carský trůn! Národ šel za ním zejména proto, že byl posledním zákonným potomkem jednoho z bývalých vládců Tartárie – Tamerlána. Ostatně jistá podoba by tu byla, co říkáte?

STĚNKA RAZIN

TAMERLANO

Že Tamerlánovi portrétista zapomněl namalovat šikmé oči?

Ale on byl – na rozdíl od přepisovačů dějin – očitým svědkem...

– pokračování –

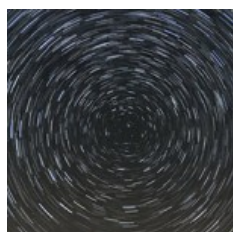
Článek vyšel jako série o 10-ti částech zde. Vložený obsah zahrnuje 6 jeho částí, zbývající budou vloženy v pokračování.

Vložila -Pozorovatelka- 22.8.2015

Líbil se vám tento článek?

Pomozte prosím AE News a zvažte finanční příspěvek pro zachování provozu našeho serveru. Moc děkujeme!

Pozorovatelka

© Copyright 2015 American European News, B.V.